

“CARNAGE”

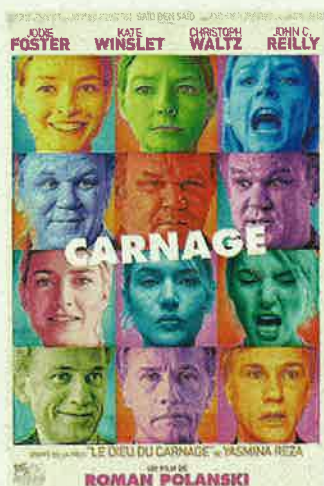
A **“Carnage”**, també titulada **“Un déu salvatge”**, dirigida per Roman Polansky, sorprèn veure una senyora i filigranada obra de teatre projectada en una pantalla grandíssima. Reduir l’acció del film a la sala d’estar de casa burgesa en un format de gran pel·lícula no deixa de sobtar. L’obra és feta de detalls precisos, de temps cronometrat, de whisky que accelera les paraules i les accions. Fóra fàcil només veure-hi la crítica a la dona hiperculta que perd els estreps –la magnífica Jodie Foster– o la mala llet de l’advocat que recomana no treure de la circulació un medicament amb efectes secundaris. O la gràcia de posar la paraula **“armat amb un bastó”** o una altra més suau, en un informe.

Seríem capaços de fer un film que mostrés les contradiccions d’uns burgesos catalans?

Les magnífiques tulipes grogues, posades en aigua, comprades en una floristeria, el mòbil lliscant dins del gerro de les tulipes amb aigua com un submarí són elements figuratius clars. Deia un comentarista que l’obra llegida en blanc i negre no posseïa la força de l’obra original. És cert. Els actors i actrius donen una força inaudita a l’obra. La càmera de Polansky sembla que tregui el cap en l’espill que s’insinua amb gran força i nitidesa.

Vista **“Melancolia”** de l’increïble Lars Von Trier, sovint depressiu i sempre llunyanament eròtic –la dona vista de lluny, vestida de núvia–, comprens la gràcia de Polansky: sap mesurar més les accions i les paraules. Sap cenyir la bilis negra en un metratge més aviat curt. Més aviat et sorprèn que tot quedi tan greixat i l’engranatge resulti tan fi. Hi ha un fet que Polansky pren molt bé: no és pas la crítica al pensament ximple de qui no vol gota de violència en els infants sinó a la incapacitat física dels ciutadans d’estar junts més enllà de les salutacions i les cortesies convencionals. Les dues parelles de l’obra no saben conviure mínimament. La repel·lència mútua és instintiva. Jo ho veig com l’altra cara de l’individualisme occidental i progressista. Una certa incapacitat d’associar-se. Una pèrdua de sentit de col·lectivitat.

Ai! i mentrestant, gairebé totes les joves anant a veure **“Amanecer”**, plena de vampirs una mica esquàlids sempre disposats a mossegar al coll.

CINEMA.
Títol: ‘Carnage’
Director: Roman Polansky